

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.214 van 15 januari 2001
in de zaak A. 61.450/VII-19.331.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VANAGT,
kantoor houdende te GENK,
Bochtlaan 12, bus 8

tegen :

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken,

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 20 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 7 oktober 1994 tot uitzetting, aan verzoeker betekend op 21 november 1994;

Gelet op het arrest nr. 54.478 van 11 juli 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 5 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het administratief dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de partijen;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2000, datum waarop de zaak werd uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 21 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MOENS die, loco Advocaat P. VANAGT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 15 november 1970 op tienjarige leeftijd België binnenkomt; dat hij op 20 juni 1977 in het bezit wordt gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen; dat hij op 7 juli 1976 in het bezit wordt gesteld van een arbeidsvergunning van onbeperkte duur; dat verzoeker op 12 februari 1993 door het Hof van Beroep van Antwerpen wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar en een geldboete van 10.000 frank wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen; dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen op 15 juni 1994 de uitzetting van verzoeker adviseert; dat bij koninklijk besluit van 7 oktober 1994 wordt besloten tot de uitzetting van verzoeker;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"A. OMTRENT HET EERSTE MIDDEL :

SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING

Overwegende dat het administratief orgaan dat het initiatief neemt tot een beslissing tot uitzetting verplicht is deze beslissing te motiveren;

Dat deze motiveringsverplichting enerzijds voortvloeit uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en anderzijds uitdrukkelijk werd voorzien in art. 62 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat noch de bestreden beslissing noch het hieraan voorafgaand advies, verstrekt door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, deze verplichting in acht genomen heeft;

Overwegende dat krachtens art. 20 van de wet van 15.12.1980 een in het Rijk gevestigde vreemdeling door de Koning uit het land kan worden gezet in geval hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad;

Dat krachtens art. 21 van dezelfde wet een vreemdeling die sedert minstens 10 jaar in het land gevestigd is door de Koning enkel kan worden uitgezet in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land;

Dat hieruit voortvloeit dat er door de administratieve overheid een afweging dient (te) gebeuren tussen de noodzakelijkheid van de uitzetting en de gevolgen die zulke uitzetting kan hebben i.v.m. de ontwrichting van het gezin van betrokkenen;

Overwegende dat uit de beslissing tot uitzetting, en tevens uit het hieraan voorafgaand advies van de Commissie, voldoende dient te blijken dat deze belangenafweging is geschied en aldus of de beslissing uitdrukkelijk was gemotiveerd;

1) Wat betreft het advies door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen dd. 15.06.1994

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen haar beslissing motiveert door te stellen dat de feiten die aanleiding zijn geweest tot het arrest van 12.02.1993 de openbare orde ernstig hebben geschaad.

Dat het verhandelen van heroïne in georganiseerd verband wijst op een "gevaarlijke geestesgesteldheid" de argumenten van familiale aard moeten wijken voor de handhaving van de openbare orde, meer bepaald de noodzaak van de verspreiding van drugs te voorkomen;

Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat de motieven, weergegeven in deze beslissing, geenszins voldoende zijn om te voldoen aan de wettelijke motiveringsverplichting;

Overwegende dat volgens voormeld advies het gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou moeten blijken uit de gevaarlijke geestesgesteldheid van betrokkene;

Dat het bestaan van deze hoedanigheid echter niet verder wordt gespecificeerd;

Dat enkel verwezen wordt naar verzoekers betrokkenheid bij het verhandelen van heroïne, en dit feit zonder meer met een gevaarlijke geestesgesteldheid wordt gelijk gesteld;

Dat verweerster echter nalaat dieper in te gaan op de concrete omstandigheden waarin de feiten zich hebben afgespeeld en op de verdere evolutie van zijn persoonlijkheid na zijn opsluiting;

* Dat verzoeker vooreerst steeds zijn onschuld heeft volgehouden;

* Dat tevens gebleken is dat verzoeker op het ogenblik der feiten nog over een blanco strafregister beschikte, hetgeen zijn smetteloos verleden genoegzaam bewijst;

Dat iemand met een zgn. gevaarlijke geestesgesteldheid meestal over precedents beschikt en zijn afwijkend gedrag een zekere continuïteit vertoont, hetgeen aan verzoeker absoluut vreemd is;

* Dat verzoeker inmiddels reeds gedurende meer dan twee jaar verblijft in de gevangenis waarbij hij blijkens interne rapporten over een onberispelijk gedrag beschikt;

Dat hij om de drie maanden op penitentiair verlof mag gaan en steeds naar de gevangenis is teruggekeerd, zonder zich schuldig te hebben gemaakt aan strafbare feiten;

Overwegende dat de Commissie in haar advies voldoende duidelijk had moeten stellen waarom de noodzaak voor de openbare orde en veiligheid het gevaar op ontwrichting van het familiale leven primeerde, vermits dit laatste gevaar in casu zeer reëel was;

Dat zij deze belangenafweging echter op een zeer algemene en oppervlakkige wijze motiveerde :

'De commissie is van oordeel dat, gelet op de voormelde bevindingen, de door verzoeker ingeroepen argumenten van familiale aard, moeten wijken voor de handhaving van de openbare orde, meer in het bijzonder de noodzaak van de verspreiding van drugs te voorkomen'.

Dat deze motivering, gezien het uitzonderlijke grote belang van de beslissing voor verzoeker, totaal onvoldoende is.

Dat verzoeker, alsmede zijn gezin, reeds gedurende zijn volledige leven in België woont en werkt;

Dat hij zich de nederlandse taal perfect eigen heeft gemaakt en hier een vriendenkring opbouwde;

Dat zijn twee kinderen, en binnenkort een derde, in België school lopen, en totaal geen binding meer hebben met hun land van oorsprong;

Dat een uitzetting van verzoeker feitelijk tot gevolg zou hebben dat zijn gezin verscheurd werd;

Dat deze feitelijkheden in het advies minstens hadden dienen opgenomen te worden en te worden weerlegd;

Overwegende dat verzoeker tevens van oordeel is dat het aangehaalde motief, 'de noodzaak van de verspreiding van drugs te voorkomen', geenszins bewezen is door een eenmalige veroordeling;

Dat de hem opgelegde straf tot doel heeft verzoeker te verplichten over zijn daden na te denken, en zo een eventuele herhaling ervan te vermijden;

Dat de opgelegde straf reeds ernstig genoeg is zonder dat een bijkomende, nog zwaardere, straf zich opdringt;

Overwegende dat in de beslissing geenszins wordt overwogen waarom de maatregel van uitzetting dermate noodzakelijk is voor de openbare orde dat hij verzoekers recht op eerbiediging van zijn gezinsleven dient te primeren;

Overwegende dat verweerder, door aldus te beslissen een duidelijke en ernstige inbreuk heeft begaan op de motiveringsverplichting die haar zowel ingevolge de algemene rechtsbeginselen, als ingevolge art. 62 van de wet van 15.12.1980 wordt opgelegd;

2) Wat betreft de beslissing tot uitzetting genomen bij K.B. dd. 7.10.1994

1. Overwegende dat de motiveringsverplichting niet enkel werd miskend in het advies voorafgaand aan de bestreden beslissing tot uitzetting, doch eveneens, en zelfs meer, in de bestreden beslissing zelf;

Overwegende dat de beslissing de schending van de openbare orde afleidt uit het loutere feit dat verzoeker bij arrest van 12.02.1993 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens invoer, vervoer, bezit en/of handel, gebruik in groep van verdovende middelen;

'Overwegende dat hij bijgevolg door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad'.

2. Overwegende dat deze motivering geenszins voldoet aan de wettelijke vereisten, noch aan de Rechtspraak van de Raad;

Dat verweerder het (laakbaar) persoonlijk gedrag van verzoeker gelijkstelt aan het oplopen van een veroordeling;

Dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling nooit zonder meer automatisch aanleiding kan geven tot een beslissing tot uitwijzing; (art. 3, tweede lid E.G.-richtlijn nr. 64/221 van 25.02.1964)

Dat krachtens een arrest van het Europees Hof van Justitie dd. 27.10.1977 m.b.t. de interpretatie van voormelde richtlijn, het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk

gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt;

Dat verder gesteld wordt dat het succesvol inroepen door de beslissende overheid van het begrip openbare orde, in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, veronderstelt;

Dat de Raad van State in haar arrest nr. 36.403 van 7.02.1991 dit principe bevestigde en stelde dat de Minister van Justitie bij het nemen van een maatregel van uitzetting elk geval afzonderlijk moet onderzoeken op grond van het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling en de maatschappelijke gevolgen die deze beslissing voor hem zouden kunnen hebben;

Dit in casu het begrip 'schending van de openbare orde' en 'persoonlijk gedrag' minstens had dienen te worden gespecificeerd aan de hand van de concrete elementen, voorhanden in verzoekers administratief dossier;

3. Overwegende dat verzoeker daarenboven van oordeel is dat het nooit de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn de motiveringsverplichting te beperken tot standaardclausules, toepasselijk op ieder dossier;

Dat de door verweerster gegeven motivering overduidelijk het karakter heeft van zulk een standaardbepaling;

4. Overwegende dat de vereiste belangenafweging ook in de bestreden beslissing slechts zeer beperkt werd vermeld;

'Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde';

Dat door als zodanig te oordelen het enige criterium dat gehanteerd wordt bij de belangenafweging gelegen is in 'het gedrag van verzoeker', zonder dit ook maar ergens te verduidelijken;

Dat verzoeker meent dat een belangenafweging toch veel verder dient te gaan dan het opnemen van een algemeen toetsingscriterium als 'het gedrag van een persoon';

Dat hij hieromtrent verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad van State :

'Krachtens artikel 8 E.V.R.M. moet de overheid bij het nemen van een uitzettings- of uitwijzingsbeschikking afwegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsbeslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling'. (Raad van State, nr. 27.810, 9.04.1987, T.B.P., 1998, 374)

Dat van een duidelijke afweging in casu geenszins sprake kan zijn";

Overwegende dat, ter eerbiediging van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, de overheid die de terugwijziging of de uitzetting overweegt van een vreemdeling die op een rechtmatige manier met zijn gezin in België verblijft of gevestigd is, moet nagaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, de gezondheid en de goede zeden, de rechten en vrijheden van anderen te beschermen of om strafbare feiten te voorkomen, door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door voormelde verdrags-bepaling gewaarborgd recht op een ongestoord gezins-leven, m.a.w. dat de overheid de ernst van de bedreiging die de vreemdeling vormt voor de fundamentele waarden die in een democratische samenleving gevrijwaard dienen te blijven, welke in haar opvatting de verwijderingsmaatregel motiveert, en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van diens gezin moet afwegen; dat ook de Commissie van Advies voor vreemdelingen bij het onderzoek van een voorstel tot terugwijziging of tot uitzetting van een tot verblijf of tot vestiging in het land gemachtigde of toegelaten vreemdeling, tot dezelfde afweging gehouden is; dat krachtens artikel 62, eerste lid, van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 alle administratieve beslissingen die genomen worden ter uitvoering van, of met toepassing van die wet, met redenen omkleed moeten zijn; dat krachtens artikel 8 van het koninklijk besluit van 28 juli 1981 ook de door de commissie gegeven adviezen met redenen omkleed moeten zijn;

Overwegende dat uit een en ander volgt dat uit de motieven zowel van het terugwijzigings- of

uitzettingsbesluit als van het daaraan voorafgaand advies van de adviescommissie moet blijken of meerbedoelde afweging is geschied; dat de Raad van State aan de hand van die motieven moet kunnen uitmaken of de bevoegde overheid in redelijkheid tot de conclusie is kunnen komen dat, gelet op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling, de noodzaak om de openbare orde, de openbare veiligheid, enz., te beschermen, de verwijderingsmaatregel verantwoordde en dus legitimeerde spijts de door die maatregel teweeggebrachte verstoring van diens gezinsleven;

Overwegende dat het bestreden koninklijk besluit van uitzetting verwijst naar het feit dat verzoeker in het Rijk gevestigd is en sedert tien jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft; dat de adviescommissie evenwel heeft gemotiveerd dat verzoeker, gelet op de leidinggevende rol die hij heeft gespeeld in het opzetten van een internationale druglijn, over een "gevaarlijke geestesgesteldheid die de openbare orde raakt" beschikt; dat deze gevolgtrekking, gelet op de activiteiten van verzoeker, niet onredelijk is; dat de Commissie derhalve terecht kon overwegen dat, gelet op het sociaal gevaar dat de verspreiding van heroïne inhoudt voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de bevolking, zodat de vrijwaring van de openbare orde dient voor te gaan op de door verzoeker ingeroepen argumenten van familiale aard; dat de bestreden beslissing aldus tot de uitzetting beslist op grond van verzoekers gedragspatroon en niet op grond van zijn strafrechtelijke veroordelingen "op zich"; dat uit het advies van de commissie en uit het bestreden koninklijk besluit aldus blijkt dat de noodzaak om de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen, de verwijderingsmaatregel verantwoordde en deze legitimeerde, spijts de door die maatregel teweeggebrachte verstoring van het gezinsleven; dat

artikel 8 van het E.V.R.M. dienvolgens correct werd toegepast; dat verzoeker geen aanspraak maakt op het statuut van EG-gelijkgestelde; dat de bepalingen die verzoeker put uit het Europees gemeenschapsrecht dan ook niet terzake dienend zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat het auditoraatsverslag de overige middelen van het verzoekschrift niet heeft onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijftien januari tweeduizendeen,
door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L .

LAVRYSEN.